

تدبر در حدیث و سیره معصومین (علیهم السلام) - استاد ضرابی

بسم الله الرحمن الرحيم وصلى الله على محمد وآله الطاهرين

سوم جمادى الثانى ۱۴۴۳ مطابق با ۱۶/۱۰/۱۴۰۰

شهادت بى‌بى دو عالم فاطمه زهرا (سلام الله عليها)

را به پیشگاه پیامبر اسلام و اهل‌بیت طاهرينش بویژه ولی عصر و حجت حق امام زمان (عج) که صاحب عزا هستند و همه دوستداران و ارادتمندان به مکتب رسالت و ولایت تعزیت و تسلیت عرض می‌کنم.

السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بِنْتَ رَسُولِ اللَّهِ ... السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ مِنَ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا زَوْجَةَ وَلِيِّ اللَّهِ وَ خَيْرِ خَلْقِهِ بَعْدَ رَسُولِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أُمَّ الْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ سَيِّدَى شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أُمَّ الْمُؤْمِنِينَ ... (سید علی بن موسی بن طاوس، إقبال الأعمال، ص ۶۲۴)

من دین خویش را به دو دنیا نمی‌دهم

یک ذره از محبت زهرا نمی‌دهم

سرمایه محبت زهراست دین من

گر مهر و ماه را به دو دستم دهد قضا

امام صادق (سلام الله علیه) فرمودند: «إِنَّ أَطْفَالَ شِيعَتِنَا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ تُرَبِّيَهُمْ فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ قَوْلُهُ: أَوْ الَّذِينَ آمَنُوا وَ اتَّبَعْنَاهُمْ ذُرِّيَّتَهُمْ بِإِيمَانٍ الْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ، قَالَ يُهْدَوْنَ إِلَى آبَائِهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ . بى شك خردسالان شیعه ما از مؤمنان را فاطمه (سلام الله عليها) پرورش می دهد...» (وسائل الشيعة، ج ۲، ص ۸۷۹)

موضوع تدبر :

آیا از سخنان امام صادق (علیه السلام) اینطور فهمیده می‌شود که امر تربیت شیعیان اهل بیت به مادر سادات حضرت زهرا (س) سپرده شده ؟ آیا ما الآن در دوران غیبت، تحت تربیت مادرمان امّ المؤمنین، فاطمه زهرا (سلام الله عليها) هستیم؟

پاسخ اجمالی :

در روایتی که به حضرت عیسی (عَلَيْهِ السَّلَام) منسوب است، آمده است: «لَنْ يَلْجَ مَلَكُوتَ السَّمَاءِ مَنْ لَمْ يُؤَلَدْ مَرَّتَيْنِ - هرگز به ملکوت آسمانها راه پیدا نمی کند، مگر کسی که دو بار متولد شود.» (شرح اصول کافی ملاصدرا، ج ۱، ص ۳۶۱ و ص ۴۱۷)

و در آیات قرآن کریم این حیات دوباره به ایمان و عمل صالح تطبیق شده است؛ «أَوْ مَنْ كَانَ مَيِّتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ كَمَنْ مَتَلَّهُ فِي الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ مِنْهَا ۚ كَذَلِكَ زُيِّنَ لِلْكَافِرِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ - آیا کسی که مرده بود سپس او را زنده کردیم و نوری برایش قرار دادیم که با آن در میان مردم راه برود، همانند کسی است که در ظلمت ها باشد و از آن خارج نگردد؟ این گونه برای کافران اعمال [زشتی] که انجام می دادند تزیین شده است » (انعام/۱۲۲)

و نیز می فرماید: « يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ - ای کسانی که ایمان آوردید! دعوت خدا و پیامبر را اجابت کنید هنگامی که شما را به سوی چیزی می خواند که شما را حیات می بخشد » (انفال/۲۴) و دیگر اینکه می فرماید: « مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيَاةً طَيِّبَةً وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ - هر کس کار شایسته ای انجام دهد، خواه مرد باشد یا زن، در حالی که مؤمن است، او را به حیاتی پاک زنده می داریم و پاداش آن ها را به بهترین اعمالی که انجام می دادند، خواهیم داد » (نحل/۹۷)

حال به آنچه گفته شد ضمیمه کنید روایتی را که امام صادق (ع) فرمودند: «... إِنَّ أَطْفَالَ شِيعَتِنَا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ تُرَبِّيهِمْ فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ ... - بی شک خردسالان شیعه ما از مؤمنان را فاطمه (سلام الله علیها) پرورش می دهد.» (وسائل الشیعة، ج ۲، ص ۸۷۹)

اجمالاً جواب سؤال روشن می شود که: کسانی که به ایمان و عمل صالح حیات دوباره یافته اند، تحت تربیت بی بی دو عالم، صدیقه طاهره (سلام الله علیها) هستند.

پاسخ تفصیلی:

اما تفصیل مطلب را از این جا دنبال می کنیم که پیامبر (صلی الله علیه و آله) خواب نگران کننده ای دید که برایش سخت و گران بود. خواب دید کسانی مانند میمون از منبر او بالا می روند و پایین می آیند و مردم را به عقب (یعنی دوران جاهلیت) برمی گردانند. حضرت از این مسئله بسیار غمگین شد آنچنان که بعد از آن، کمتر می خندید.

در پی آن خواب عجیب، آیه ای نازل شد و نکات عجیب تر و مهم تری را بیان کرد: « وَإِذْ قُلْنَا لَكَ إِنَّ رَبَّكَ أَحَاطَ بِالنَّاسِ وَمَا جَعَلْنَا الرُّؤْيَا الَّتِي أَرَيْنَاكَ إِلَّا فِتْنَةً لِلنَّاسِ وَالشَّجَرَةَ الْمَلْعُونَةَ فِي الْقُرْآنِ وَنُخَوِّفُهُمْ فَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا طُغْيَانًا كَبِيرًا - به یاد آور زمانی را که به تو گفتیم پروردگارت احاطه ی کامل به مردم دارد و ما آن رویایی را که به تو نشان دادیم همچنین شجره ای که در قرآن لعن شده، جز به منظور آزمایش مردم قرار ندادیم. و ما آن ها را تخویف (و انذار) می کنیم اما هر چه می کنیم جز بیشتر شدن طغیانشان نتیجه نمی دهد؛ آن هم چه طغیان بزرگی! » (اسراء، ۶۰)

روایات معروفی که در تفاسیر شیعه و سنی ذیل آیه شریفه: « أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ بَدَلُوا نِعْمَةَ اللَّهِ كُفْرًا وَأَحَلُّوا قَوْمَهُمْ دَارَ الْبُورِ جَهَنَّمَ يَصَلُّونَهَا وَبُسَ الْقَرَارِ - آیا به کسانی که [شکر] نعمت خدا را به کفر تبدیل کردند و قوم خود را به سرای هلاکت درآوردند ننگریستی؟ [در آن سرای هلاکت که] جهنم است [و] در آن وارد می شوند، و چه بد قرارگاهی است » (ابراهیم/۲۸)

وارد شده که آن میمون های رویای پیامبر (صلی الله علیه و آله)، را "بنی امیه" می داند که یکی بعد از دیگری بر جای پیامبر نشستند، در حالی که از یکدیگر تقلید می کردند و افرادی فاقد شخصیت بودند و حکومت اسلامی و خلافت رسول الله را به فساد کشیدند تا جایی که مردم بعد از پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) همگی مرتد شدند مگر سه یا چهار نفر، « ارتد الناس بعد النبي (ص) إلا ثلاثة نفر: المقداد بن الأسود، وأبوذر الغفاري و سلمان الفارسي، ثم إن الناس عرفوا ولحقوا بعد... » (شیخ مفید، اختصاص، بیروت، دارالمفید، ۱۴۱۴ق، ص ۱۰)

بعد از رسول خدا همه از راه و رسمی که ایشان معین کرده بود و در غدیر بر آن پیمان گرفته بود که به امامت بعد از نبوت معتقد شوند، دست کشیدند و دیگری را برگزیدند یا سکوت کردند و به وظیفه خود در دفاع از امیر مؤمنان قیام نکردند جز مقداد، سلمان، ابوذر و عمار، بعداً دیگران، از سستی در این امر پشیمان شدند و توبه کردند و به پیروان امیر مؤمنان ملحق شدند. (مجلسی، بحار الانوار، ج ۲۲، ص ۴۴۰-۴۴۱)

امام باقر (علیه السلام) فرمود: «عه ای از مهاجرین و انصار و دیگران نزد امیرمؤمنان (علیه السلام) آمدند و گفتند: قسم به خدا تو امیرمؤمنانی! سوگند به خدا سزاوارترین فرد به این مقام شما هستید! دستان خود را جلو آور تا با شما بیعت کنیم و قسم به خدا خود را قربانی رکاب تو خواهیم ساخت. امام در پاسخ فرمود: اگر شما بر این ادعا صادق هستید فردا با سرهای تراشیده نزد من آیید. فردا جز امیرمؤمنان (علیه السلام)، سلمان، مقداد و ابوذر، کسی سر خود را نتراشید!» (رجال الکشی، ص ۸)

و تا آنجا پیش رفتند که در جریان بیعت برای خلیفه به زور متوسل شدند و گفتند: «لَيَحْرَقَنَّ عَلَيَّكَ النَّبِيُّ»، خانه را روی سرتان خراب می‌کنیم. (هرکسی توی این بیت نبوت، بیت امامت است را)، همه را می‌سوزانیم. وقتی گفته می‌شود «إِنَّ فِيهَا فَاطِمَةَ»، درخانه دختر پیغمبر اکرم (ص) است. شما می‌خواهید علی را بسوزانید، یاران علی (ع) را بسوزانید. مقداد، ابوذر، عمار، و... را بسوزانید، ولی در خانه دختر رسول الله (ص) است، این‌جا تنها یادگار پیغمبر اکرم (ص) است؛ چشم به روی همه چیز جز قدرت و ثروتی که کورشان کرده و کینه علی (ع) که دل‌هایشان را بیمار کرده بود بستند و سرانجام آنچه را که نباید، انجام دادند. حادثه غمبار رحلت پیامبر (صلی الله علیه و آله) از یک سو، انزوای اسلام و زنده شدن قدرت طلبیها و ارزشهای جاهلی از سوی دیگر و تهاجم و تجاوز به حریم ولایت و تنهایی علی (علیه السلام) هم از سوی دیگر، کوهی از غمها و دردها را بر دوش زهرا (علیها السلام) قرار داده بود که گاه مجبور می‌شد با ناله‌های جانسوز و دردآلود خطاب به پدر بگوید: «يَا أَبَتَاهُ مَا أَعْظَمَ ظُلْمَةً مَجَالِسِكَ فَوَا أَسْفَاهُ عَلَيَّكَ إِلَى أَنْ أُقِيمَ عَاجِلًا عَلَيَّكَ - پدر جان! [دریغ و آه] چه بسیار بزرگ است تاریکی و ظلمتی که در مجالسی پس از تو مشاهده می‌گردد. پس دریغ و افسوس بر [فقدان] تو تا زمانی که هر چه زود نزد تو آیم.»

شدم از بعد تو بی‌یار، بابا	دچار محنت بسیار، بابا
چه گویم با تو من از تازیانه	چه گویم از در و دیوار بابا
ز جا برخیز و بین با سینه من	چه کرده ضربت مسمار بابا
کنم تا کی مکان در بیت الاحزان	من دل خسته و افکار، بابا

این مظلومیت‌ها و روشننگری‌ها و ایثار و مقاومت‌های دختر پیامبر (ص)، و بزرگواری‌ها و گذشت و ایثار علی (ع) بود که باعث شد فضای فکری جامعه، سال‌ها بعد، به مرحله‌ای رسید که مردم پشیمان و نادم، دست به دامن امیرالمؤمنین (ع) شدند.

مولا فرمود: «أَمَّا وَالَّذِي فَلَقَ الْحَبَّةَ ، وَبَرَأَ النَّسَمَةَ ، لَوْلَا حُضُورُ الْحَاضِرِ ، وَقِيَامُ الْحُجَّةِ بِوُجُودِ النَّاصِرِ ، وَمَا أَخَذَ اللَّهُ عَلَى الْعُلَمَاءِ إِلَّا يُقَارُوا عَلَى كِظَّةٍ ظَالِمٍ ، وَلَا سَعْبٍ مَظْلُومٍ ، لَأَعْلَفْتُ حَبْلَهَا عَلَى غَارِبِهَا ، وَلَسَقَيْتُ آخِرَهَا بِكَأْسِ أَوَّلِهَا ، وَلَأَعْلَفِيكُمْ دُنْيَاكُمْ هَذِهِ أَرْهَدَ عِنْدِي مِنْ عَفْطَةِ عَنَزٍ - امام علی علیه السلام : هان! سوگند به آن که دانه را شکافت و جان را آفرید، اگر حضور آن جمعیت [بیعت کننده] نبود و این که با وجود یاوران ، حجت تمام می‌شود، و این که خداوند از دانیان پیمان گرفته است که در برابر شکمبارگی ستمگر و گرسنگی رنج آور ستمدیده آرام نگیرند، هر آینه مهار [اشتر] خلافت را بر گردن آن می‌انداختم (به حال خود رهاش می‌کردم) و آخر آن را با همان جام نخستینش آب می‌دادم، و می‌دیدید که این دنیای شما ، در نزد من ، ناچیزتر از تیز دادن يك بز است.» (نهج البلاغه، خطبه ۳)

بی بی دو عالم هم با سخنان خود و هم به اراده الهی با امدادهای غیبی و معنوی از فرزندان خود دستگیری می‌کند، گاهی با نظر ارادت و تربیت در وصیتی ویژه به تمامی فرزندان معنوی خود تا قیامت سلام می‌رساند و می‌فرماید: «يَا عَلِيُّ أَنَا فَاطِمَةُ... .. أَقْرَأُ عَلَى وَلَدِي السَّلَامَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ - ای علی! من فاطمه‌ام،... سلام مرا به فرزندانم تا روز قیامت برسان.» (وسائل الشیعه، ج ۱۳، ص ۳۱۱)

و علاوه بر سفارشات کلی در مورد همه فرزندان، نسبت به امام حسین (علیه السلام) می‌فرماید:

«ابکینی اِنْ بَکِيتَ يا خَيرَ هَذا
وَ اُبکِیْ وَ اُبکِ لِیَّتَامَی وَ لَا
وَ اسبِلِ الدَّمْعَ فَهُوَ یَوْمُ الْفِرَاقِ
تَنْسَ قَتِیلَ الْعَدَی بَطْفَ الْعِرَاقِ

ای بهترین هدایت کننده! اگر خواستی گریه کنی، بر من گریه کن. و آشکها را سرازیر کن که امروز روز جدایی است. بر من و بر یتیمان [من] گریه کن، فراموش نکن کشته دشمنی‌ها (حسین علیه السلام) را در سرزمین طف در عراق» (دلایل الامامة، ص ۴۲)

همان‌گونه که شخص پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله) و امامان (علیهم السلام)، بر آن تاکید دارند؛ امام رضا (علیه السلام) می‌فرماید: «یا اَبْنَ شَیْبِیِّ اِنْ کُنْتَ بَاکِیاً لِشَیْءٍ فَابْکِ لِلْحُسَیْنِ بْنِ عَلِیٍّ عَلَیْهِ السَّلَامُ فَإِنَّهُ دُبِحَ کَمَا یُذْبَحُ الْکَبْشُ- ای پسر شبیب! اگر خواستی بر چیزی گریه کنی برای حسین گریه کن؛ زیرا همچون گوسفند سربریده شده است» (وسائل الشیعه، ج ۱۴، ص ۵۰۲)

یکی دیگر از وصایای ام المؤمنین (علیها السلام) که سینه فرزندانش را تا روز قیامت منجر از دشمنان ولایت نمود، سفارش به چگونگی مراسم تغسیل و تکفین و تدفین آن بانو است: «اِنِّیْ اَوْصِیْکَ اَنْ لَا یَلِیْ غُسْلِیْ وَ کَفْنِیْ سِوَاکَ وَ اِذَا اَنَا مِتُّ فَادْفِنِیْ لَیْلاً وَ لَا تُؤَدِّنْ بِیْ اَحَدًا - همانا من تو را وصیت می‌کنم که غسل و کفن کردن مرا کسی غیر تو انجام ندهد. و وقتی وفات کردم، مرا شب دفن کن و هیچ کس را خبر نکن!» (کشف الغمّة، ج ۲، ص ۶۸) «وَ صَلِّ عَلَیْ وَ اَدْفِنِیْ بِاللَّیْلِ وَ لَا تُعْلِمَ اَحَدًا- بر من نماز بگذار و شب مرا دفن کن و به هیچ کس اطلاع نده؟» (وسائل الشیعه، ج ۱۳، ص ۳۱۱) «اِذَا تُؤْفِیتُ لَا تُعْلِمَ اَحَدًا... وَ لَا تُعْلِمَ اَحَدًا قَبْرِی- وقتی وفات کردم به هیچ کس خبر نده... و قبر مرا به هیچ کس اطلاع نده تا قبرم مخفی بماند.» (دلایل الامامة، ص ۴۴)

رسیده جان شب بر لب خدایا	گذشته نیمه‌ای از شب خدایا
به روی شانه‌ها تابوت می‌رفت	فغان از سینه تا لاهوت می‌رفت
که دستش را گرفته دست تابوت	علی زین غم چنان مات است و مبهوت

وصیت آن حضرت (سلام الله علیها) به شرکت نکردن غاصبان خلافت و ظالمان در تشییع جنازه‌اش، گونه دیگری از تربیت آن حضرت برای فرزندانش تا روز قیامت بود که هرگز روی آشتی با غاصبان خلافت و ستمگران نداشته باشند؛ «اَوْصِیْکَ اَنْ لَا یَشْهَدَ اَحَدٌ جِنَازَتِیْ مِنْ هَؤُلَاءِ الَّذِیْنَ ظَلَمُوْنِیْ وَ اَخَذُوا حَقِّیْ فَإِنَّهُمْ عَدُوِّیْ وَ عَدُوُّ رَسُوْلِ اللّٰهِ صَلَّی اللّٰهُ عَلَیْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّمَ وَ لَا تُتْرَکْ اَنْ یَّصَلَّی عَلَیْ اَحَدٍ مِنْهُمْ وَ لَا مِنْ اَتْبَاعِهِمْ وَ اَدْفِنِیْ فِی اللَّیْلِ اِذَا هَدَاتِ الْعُیُوْنُ وَ نَامَتِ الْاَبْصَارُ- تو را وصیت می‌کنم که هیچ کس از آنان که به من ظلم کرده‌اند و حق مرا غصب نموده‌اند، نباید در تشییع جنازه من شرکت کنند؛ زیرا آنها دشمنان من و رسول خدا (صلی الله علیه و آله) می‌باشند و اجازه نده که فردی از آنها و پیروانشان بر من نماز بگذارد. مرا شب دفن کن، آن هنگام که چشمها آرام گرفته و دیده‌ها به خواب فرو رفته باشند.» (علل الشرائع، ج ۱، ص ۱۸۸)

آتش زدن به خانه مولا بهانه بود	مقصود خصم کشتن بانوی خانه بود
آن شب قوی‌ترین سند غربت علی	تشییع مخفیانه و دفن شبانه بود

تصریح به نام غاصبان خلافت رسول الله فرزندان زهرا (علیها السلام) را تربیت کرد تا از اظهار و افشای حقایقی که دین خدا را زنده نگه می‌دارد، هراس نداشته باشند؛ «... وَ اِذَا مِتُّ فَادْفِنِیْ

أَيَّامًا... وَ لَا تُؤْذِنَنَّ بِي أَبَا بَكْرٍ وَ عُمَرَ وَ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ أَنْ لَا يَصَلِّيَ عَلَى أَبِي بَكْرٍ وَ لَا عُمَرَ -

وقتی وفات کردم مرا شب دفن کن... و ابوبکر و عمر را مطلع نواز. و تو را سوگند می‌دهم به حق رسول خدا (صلی‌الله‌علیه‌وآله) که ابوبکر و عمر بر جنازه من نماز نخوانند. (کشف الغمّة، ج ۲، ص ۶۸)

زهره که غمش جدا ز دلها نشود ظلمی که به او رسیده احصا نشود
بخشد اگر به او گناه همه را یک جو، دیه صورت زهره نشود

دخت گرامی پیامبر (صلی‌الله‌علیه‌وآله) به این مقدار بسنده نکرد و وصایایش را مکتوب برای علی (ع) به عنوان سندی که قابل انکار نباشد باقی گذاشت؛ « بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ هَذَا مَا أَوْصَتْ بِهِ فَاطِمَةُ بِنْتُ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ أَوْصَتْ وَ هِيَ تَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَ رَسُولُهُ وَ أَنَّ الْجَنَّةَ حَقٌّ وَ النَّارَ حَقٌّ وَ أَنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَ أَنَّ اللَّهَ يُبْعَثُ مَنْ فِي الْقُبُورِ يَا عَلِيُّ أَنَا فَاطِمَةُ بِنْتُ مُحَمَّدٍ زَوْجَتِي اللَّهُ مِنْكَ لَا كُفْرَ لَكَ فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ أَنْتَ أَوْلَى بِي مِنْ غَيْرِي حَتَّطْنِي وَ غَسَّلْنِي وَ كَفَّنِي بِاللَّيْلِ وَ صَلَّ عَلَى وَ اذْفَنِي بِاللَّيْلِ وَ لَا تُعْلِمُ أَحَدًا وَ اسْتَوْدِعَكَ اللَّهُ وَ أَقْرَأُ عَلَى وَلَدِي السَّلَامَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ - به نام خداوند بخشنده مهربان. این وصیتنامه فاطمه، دختر رسول خداست. در حالی وصیت می‌کند که شهادت می‌دهد خدایی جز خدای یگانه نیست و محمد صلی‌الله‌علیه‌وآله بنده و پیامبر اوست و بهشت حق است و جهنم حق، و در مورد روز قیامت شکی نیست و خداوند مردگان را زنده [و وارد محشر] می‌کند. ای علی‌علیه‌السلام! من فاطمه دختر محمد هستم. خدا مرا به ازدواج تو در آورد، تا در دنیا و آخرت برای تو باشم. تو از دیگران بر من سزاوارتری، حنوط و غسل و کفن کردن مرا در شب به انجام رسان و [شب] بر من نماز بگزار و شب مرا دفن کن و به هیچ‌کس اطلاع نده، تو را به خدا می‌سپارم و به فرزندانم تا روز قیامت سلام و درود می‌فرستم. » (وسائل الشیعه، ج ۱۳، ص ۳۱۱)

دگر پروانه بال و پر ندارد نه بال و پر که خاکستر ندارد
مفسرها همه با خون نویسد که قرآن علی کوثر ندارد

روایت داره ، پیغمبر روز قیامت خطاب به امیرالمؤمنین می‌فرمایند « علی جان ، برو از دخترم بپرس برای شفاعت گناهکاران امت پدرت چه می‌کنی؟ امیرالمؤمنین میان میپرسند: زهره جان جواب پیغمبر رو چی بدم؟ بی بی فاطمه می‌فرمایند: كَفَّانَا لِأَجْلِ هَذَا الْمَقَامِ، أَلَيْدَانِ الْمَقْطُوعَتَانِ مِنْ ابْنِي الْعَبَّاسِ- یعنی علی جان دستان بریده شده پسر عباس ، برای شفاعت امت پدرم کفایت میکند» (الموسوعة الكبرى عن فاطمه الزهراء(س)، ج ۲۴ ، ص ۱۷۱)

دریغا حرمت ما را شکستید دل یاسین و طاهرا را شکستید
شما دست مرا از من گرفتید چرا بازوی زهره را شکستید

صلی الله علیکم یا سادتی یا اهل بیت النبوة

////////////////////////////////////